

Wäffimus lippus lastele peale enne kui senna weel
langemisele said, kus kolm jögge kofko jookswad.
Wõeras imustas weel kaugemale minna ja mõnda
muud kenna kohta näha sada, agga se olli rohkest
päwa tee ja laste jõud ei lannud enam eemale; selle
pärast lubbas ta neile weel 12 koppikad õbbedad kui
lapsed oma koera temale teejuhiks annaksid. Se kaup
pahi laste süddamed loorma, nemad olleksid kül hää
meelega raha teenind ja uskusid ka et nende koer üli
taggasi otkas, agga eks wõinud nisaäma õlpsaste wõeras
koeraga ärra minna. Sellepärast ütles Luisa kartlik-
kult: kes teab kas koer teiega üli läheb kui meie maha
jame? „Meie wõime esitels katsuda“ — ütles wõeras:
„agga raha ei wõi minä enne teile anda kunni ma näha
saan, kas koer mind maha ei jätta. Lapsed olid selle
kaubaga rahul ja wõeras alkas koeraga minema. Kui
Luupluup näggi et Lapsed istuma jäid lippas ta nende
järe taggasi, lakkus wingudes nende kassi ja silmi,
lipputas sabba, haukus ja jooksis siis jälle rõemsal
meel wõera eel eddasi, kunni ta wiimaks laste sil-
mist ärra laddus. — Nüüd läks laste südda korra-
ga arraks, nemad alkasid kartma et koer ennam tag-
gasi ei tulleks. Rabetsedes laebasid nemad teine tei-
sele wessiste silmadega oma ädda, kunni nad wiimaks
suure murrega loddoo poole tõttasid, Tee peal pillas
neid weel Niggulas, kes kobe ärra mõistis kubo koer
olli läinud. Et nemad kül ühe ossa rahaga endale
leiba oslnud süski ei maitsend neil suutäis, waid

nemad istusid nisaäma kurbdukses ukse lähwel kui eile
õhtu pärast issa matmist. Alkitselt kostis rõemus
koera haukumine nende kõrwa ja natteluse ajja pär-
rast olli Luupluup nende jures; temal olli pabberist
tõttile paelaga ümber kaela ja pabberi sees tingitud
tee juhutamise ind. —

Mõnda olli Juulal waeste lastele koggemata lei-
wateed juhataim; ja aega möda saiwad nemad ja
nende tark koer kõigile Alpeni rändajadele ni tuttawaks,
et enamist iggamees nende koera teejuhiks wõttis.
Selle õnne üle tõusis teiste teejuhtide süddames kad-
dedus. Lapsed saatsid ni kaugele kui nende jõud ul-
latas; kui enam ei jätkand siis läks Luupluup üli
eddasi ja tuli õhtu jälle taggasi, iggaford teenitud raha
weike kottikese sees, mis siddemega temä kaela ümber
kõidetud. — Mõne nädala pärast olid lapsed
ni paljo taggawarra korjanud et wõisid ühe ketta
risti issa aua peale panna. Iggaord kui nemad
auale läksid tuli neil meele, mis suurt õnne issa neile
koera läbbi olli saatnud. Üks rikas Inglisma her-
ra, kes sel korral Alpeni mägedel rändas, pakkus
lastele seitsekümend wiis rubla õbbetad, agga lapsed
ei raatsind oma leirwa-perrimeest ärra anda. Niggul-
las, kes sedda kauplemist kuulis, wõttis kurja nõu
ette, koera warrastada ja Inglisele kalli inna eest
müä. Agga kui temä warglase kombel koera päris-
ma tuli, näitas Luupluup temale ni wallusalt ham-
mast, et ta mitto nädalad teejuhataja ametid ei